

Sygn. akt VI P 274/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSR Paula Markiewicz

Ławnicy: Teresa Okoniewska, Stanisława Jakubek

Protokolant : st. sekr. sąd. Barbara Marszewska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2015 roku w Gdańsku

sprawy z powództwa J. K. (PESEL (...))

przeciwko Pomorskiemu Ośrodkowi (...) w G. (NIP (...))

o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda J. K. na rzecz pozwanego Pomorskiego Ośrodka(...) w G. kwotę 60 złotych (sześćdziesiąt złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI P 274/15

UZASADNIENIE

Powód J. K. pozwem z dnia 22 października 2014 roku wniósł przeciwko pozwanemu Pomorskiemu Ośrodkowi (...) w G. o przywrócenie go do pracy na dotychczasowym stanowisku pracy – egzaminatora, z uwagi na naruszenie przez pracodawcę przepisu art. 53 § 1 pkt 1 lit. b kp oraz art. 53 § 4 kp, ewentualnie zobowiązanie pozwanego do ponownego nawiązania stosunku pracy w świetle art. 53 § 5 kp w związku z odzyskaniem przez niego zdolności do pracy na dotychczasowym stanowisku.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że był zatrudniony w Pomorskim Ośrodku(...)o w G. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony począwszy od dnia 2 czerwca 2008 roku na stanowisku egzaminatora. W dniu 9 października 2014 roku powód otrzymał od pracodawcy oświadczenie w przedmiocie rozwiązania stosunku pracy bez winy pracownika w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b kp. Pracodawca wskazał, że przyczyną powyższego jest niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwająca dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego. Powód zakwestionował zasadność rozwiązania z nim umowy o pracę, gdyż na dzień złożenia przez pozwanego oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy tj. 9 października 2014 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w związku z chorobą oznaczoną symbolem (...) od dnia 15 września 2014r. tj. jedynie 25 dni. Wcześniej zaś tj. od dnia 17 marca 2014 roku do dnia 12 września 2014 roku przebywał na zwolnieniu lekarskim w związku z innym schorzeniem - oznaczonym symbolem (...). Powód nie wyczerpał zatem okresu 182 dni pobierania wynagrodzenia i zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej chorobą, nie korzystał również ze świadczenia rehabilitacyjnego. Pomimo tego pozwany podjął decyzję o rozwiązaniu z nim stosunku pracy. Nadto pracodawca nie zgłosił zamiaru rozwiązania stosunku pracy reprezentującej go w zakładzie organizacji związkowej (...). Z ostrożności procesowej powód wniósł o ponowne zatrudnienie go na dotychczasowym stanowisku egzaminatora, jako że w ciągu 6 miesięcy od rozwiązania z nim stosunku pracy zgłosił swój powrót do pracy po ustaniu przyczyny niezdolności do pracy. Powód podał, iż ponowne jego zatrudnienie jest o tyle uzasadnione, że był

doświadczonym pracownikiem, a nadto u pozwanego prowadzony jest obecnie nabór na stanowisko odpowiadające stanowisku powoda. Pozwany ma więc możliwość ponownego jego zatrudnienia. Nadto powód wskazał, iż dążył do ugodowego załatwienia sporu z pozwanym poprzez wezwanie go do cofnięcia oświadczenia woli w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę i ponownego zatrudnienia, jednakże bez rezultatu. (pozew – k. 2-4)

W piśmie procesowym z dnia 9 kwietnia 2015 roku powód ostatecznie sprecyzował żądanie pozwu wskazując, iż wnosi w niniejszym postępowaniu o zasądzenie na jego od pozwanego trzymiesięcznego wynagrodzenia w kwocie 15.000,00 zł brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy przez pracodawcę bez wypowiedzenia. (pismo procesowe – k. 35, oświadczenie powoda- k.

W odpowiedzi na pozew pozwany Pomorski Ośrodek(...)o w G. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż faktyczna nieobecność powoda w pracy trwała nieprzerwanie od dnia 13 lutego 2014 roku. W okresie od dnia 17 marca 2014 roku od dnia 12 września 2014 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. Następnie powód dostarczył do pozwanego zwolnienie lekarskie wystawione na dzień 11 września 2014 roku, obejmujące okres jego niezdolności do pracy od dnia 8 września 2014 roku do dnia 2 października 2014 roku. W dniu 24 września 2014 roku w związku z upływem okresu ochronnego pracownika przed rozwiązaniem umowy o pracę, o którym mowa w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b kp pozwany skierował do powoda za pośrednictwem poczty rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, które powód odebrał w dniu 9 października 2014 roku. Wbrew twierdzeniom powoda pozwany zgłosił również zamiar rozwiązania z powodem stosunku pracy reprezentującej go w zakładzie pracy organizacji związkowej (...). Pozwany podał, iż powód w dniu 24 i 29 września 2014 roku skierował do pozwanego wnioski o wycofanie zwolnienia lekarskiego obejmującego okres od 8 września 2014 roku do 2 października 2014 roku z powodu błędu lekarza przy wypisywaniu druku. Powód złożył także kopię poprawionego przez lekarza zwolnienia lekarskiego z dnia 8 września 2014 roku, które po korekcie obejmowało okres jego niezdolności do pracy od dnia 15 września (zamiast 11 września 2014 roku) do 2 października 2014 roku. Mimo, iż w wyniku korekty zwolnienie lekarskie obejmowało okres od 15 września 2014 roku nie można pominąć faktu, że badanie lekarskie przez lekarza ortopedę przeprowadzone zostało w dniu 11 września 2014 roku, a zatem w trakcie trwania poprzedniej orzeczonej przez innego lekarza niezdolności do pracy. Nadto stan zdrowia powoda stwierdzony w tym dniu stał się podstawą udzielenia zwolnienia lekarskiego przez lekarza ortopedę L. S. – pierwotnie od dnia 8 września 2014 roku, a następnie w wyniku korekty począwszy od dnia 15 września. Pozwany podkreślił, iż w wyniku zaistniałych wątpliwości zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. o zweryfikowanie prawidłowości zaliczenia okresów niezdolności do pracy od dnia 17 marca 2014 roku do 12 września 2014 roku i od dnia 15 września 2014 roku do 2 października 2014 roku do jednego okresu zasiłkowego. ZUS O/G. wskazał, iż wskazane okresy podlegają wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego. ZUS podał w tym przedmiocie, iż przy uwzględnieniu rodzaju schorzenia fakt wystawienia w dniu 11 września 2014 roku, w trakcie poprzednio orzeczonej niezdolności do pracy zwolnienia na okres od 15 września 2014 roku do 2 października 2014 roku potwierdza, iż stan zdrowia powoda był niezmienny od dnia wizyty do ostatniego dnia orzeczonej niezdolności. Sam zaś brak druku ZUS ZLA na dni wolne od pracy nie jest jednoznaczny z odzyskaniem w tym czasie zdolności do pracy. Ponadto w związku z upływem pełnego okresu zasiłkowego – 182 dni ZUS decyzją z dnia 7 listopada 2014 roku w sprawie (...) odmówił powodowi przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 września 2014 roku do 16 października 2014 roku. Pozwany podał, iż w postępowaniu prowadzonym wskutek odwołania od tejże decyzji ZUS przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych świadek – L. S. potwierdził, iż stan stawu kolanowego powoda powodował jego niezdolność do pracy od dnia wizyty tj. od dnia 11 września 2014 roku. Pozwany wskazał zatem, że w związku z upływem 182 dni okresu zasiłkowego z uwagi na trwającą od 17 marca 2014 roku niezdolność do pracy powoda, nadto nie pobierania przez niego świadczenia rehabilitacyjnego pracodawca był uprawniony do rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę w trybie art. 53 § 1 pkt 1 b kp.

Nadto do dnia rozwiązania umowy o pracę tj. do dnia 9 października 2014 roku powód nie stawił się także do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności. Z ostrożności procesowej wobec zmiany żądania powoda z przywrócenia do pracy i ewentualnego zobowiązania pozwanego do ponownego jego zatrudnienia, na żądanie odszkodowania, pozwany zaprzeczył, aby prowadził nabór na stanowisko egzaminatora. Wręcz przeciwnie pozwany

z uwagi na zmniejszone potrzeby już od kilku lat na mocy porozumienia ze związkami zawodowymi ogranicza zatrudnianie egzaminatorów. Ewentualne chwilowe braki kadrowe wynikały natomiast z faktu, że od momentu podjęcia przez pozwanego decyzji o ograniczeniu zatrudnienia egzaminatorów – wielu z nich, tak jak między innymi powód, długotrwale zachorowało. Doprowadziło to do sytuacji, że pomimo faktycznego zatrudniania- nawet nadmiaru egzaminatorów, wobec rzeczywistych potrzeb pozwanego konieczne było zatrudnienie osoby, która faktycznie świadczyła pracę. (odpowiedź na pozew – k. 42-46)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

Powód J. K. został zatrudniony u pozwanego Pomorskim Ośrodkiem(...)o w G. (dalej: (...)) na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 02 czerwca 2008 roku do dnia 25 sierpnia 2008 roku na stanowisku egzaminatora, w pełnym wymiarze czasu pracy, a następnie na czas określony od dnia 26 sierpnia 2008 roku do dnia 27 lutego 2009r. Z dniem 28 lutego 2009 roku powód został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

(Dowód : umowa o pracę – k. 2, 16, 22 część B akt osobowych powoda)

Powód w okresie od dnia 17 marca 2014 roku do dnia 12 września 2014 roku przebywał na nieprzerwanym zwolnieniu lekarskim.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 11 września 2014 roku powód skorzystał z wizyty u lekarza L. S. w Przychodni (...) Sp. z o.o. w G., gdzie uzyskał zwolnienie lekarskie z tytułu niezdolności do pracy na okres od dnia 8 września 2014 roku do dnia 2 października 2014 roku w związku z rozpoznaniem choroby o Nr statystycznym (...). Powód był po urazie skrętnym stawu kolanowego lewego. Lekarz ortopeda podejrzewał uszkodzenie więzadła krzyżowego przedniego i łąkotki, w związku z czym zlecił powodowi rezonans, wypisał skierowanie rehabilitacyjne i zwolnienie od pracy na okres trzech tygodni z datą początkową na dzień 8 września 2014 roku.

Stan stawu kolanowego J. K. powodował niezdolność do pracy powoda co najmniej od dnia wizyty tj. 11 września 2014 roku.

Powód nie był zdolny do pracy w dniu wizyty, jak również w kolejnych dniach.

Powód w dniu 25 września 2014 roku skierował do pozwanego wniosek o wycofanie złożonego przez niego zwolnienia lekarskiego obejmującego okres od dnia 8 września 2014 roku do 2 października 2014 roku z powodu błędu lekarza przy wypisywaniu druku zwolnienia.

W dniu 25 września 2014 roku dokonano korekty zwolnienia lekarskiego poprzez wskazanie, iż data początkowa winna zostać określona na dzień 15 września 2014 roku, a nie jak uprzednio 8 września 2014 roku.

Powód złożył kopię poprawionego przez lekarza zwolnienia lekarskiego z dnia 8 września 2014 roku, które po korekcie obejmowało okres jego niezdolności do pracy od dnia 15 września 2014 roku (zamiast 11 września 2014 roku)- do 2 października 2014 roku.

Wobec wątpliwości związanych z okresem niezdolności do pracy powoda pozwany Pomorski Ośrodek(...)o w G. zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. o zweryfikowanie prawidłowości zaliczenia jego okresów niezdolności do pracy od 17 marca 2014 roku do 12 września 2014 roku oraz od dnia od dnia 15 września 2014 roku do 2 października 2014 roku- do jednego okresu zasiłkowego.

ZUS O/G. wskazał, iż wskazane okresy podlegają wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. w odpowiedzi na pismo pracodawcy wskazał w tym przedmiocie, iż niezdolność do pracy powoda J. K. orzeczona na okresy: 17 marca 2014 roku do dnia 12 września 2014 roku oraz od dnia 15 września 2014 roku do dnia 2 października 2014 roku podlega wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego.

Mając bowiem na uwadze rodzaj schorzenia powoda uznać należało, że fakt wystawienia mu w dniu 11 września 2014 roku, czyli w trakcie poprzednio orzeczonej niezdolności, przez lekarza L. S. zwolnienia na okres od dnia 15 września 2014 roku do dnia 2 października 2014 roku potwierdza, iż stan zdrowia powoda jest niezmienny od dnia wizyty do ostatniego dnia orzeczonej niezdolności. Sam brak druku ZUS ZLA na dni wolne od pracy nie jest jednoznaczny z odzyskaniem przez niego w tym czasie zdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował jednocześnie, że powód J. K. wykorzystał z dniem 16 września 2014 roku pełen 182 dniowy okres zasiłkowy, a zatem zaświadczenie lekarskie przedłożone pracodawcy po zakończonym okresie zasiłkowym stanowi jedynie usprawiedliwienie nieobecności w pracy.

W związku z utrzymującą się niezdolnością do pracy powód był uprawniony do ubiegania się o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego po uprzednim złożeniu wniosku w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z dnia 7 listopada 2014 roku (...) (...) - (...)) odmówił powodowi J. K. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 17 września 2014 roku do dnia 16 października 2014 roku z uwagi na wykorzystanie pełnego okresu zasiłkowego tj. 182 dni w okresie od 17 marca 2014 roku do dnia 16 września 2014 roku.

Organ rentowy wskazał w treści uzasadnienia tejże decyzji, iż okres zasiłkowy ustalono w oparciu o opinię Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 4 listopada 2014 roku oraz fakt wystawienia w dniu 11 września 2014 roku (tj. w trakcie uprzednio orzeczonej niezdolności do pracy – do dnia 12 września 2014 roku) przez dr.n.med. L. S. zwolnienia lekarskiego na okres od dnia 15 września 2014 roku do 2 października 2014 roku. Powyższe potwierdza zatem, iż stan zdrowia powoda jest niezmienny od dnia wizyty do ostatniego dnia orzeczonej niezdolności. Sam brak druku ZUS ZLA na dni wolne od pracy tj. 13 i 14 września 2014 roku nie jest jednoznaczny z odzyskaniem w tym czasie zdolności do pracy.

(Dowód : pismo – k. 21, historia choroby – 22-25, k. 26-27, zeznania świadka L. S. – k. 65-66 (00:06:38-00:13:36 – k. 67CD) z akt sprawy (...), pismo do ZUS – k. 62, podania powoda do pracodawcy – k. 60-61, kserokopia ZUS ZLA – 63, odpowiedź ZUS – k. 64, decyzja ZUS – k. 65-66)

Powód J. K. w okresie od 28 grudnia 2013 roku do dnia 9 stycznia 2015 roku był niezdolny do pracy w okresie:

- 1) 28.12.2013 – 14.03.2014 – nr statystyczny choroby (...),
- 2) 27.03.2014 – 20.05.2014 – nr statystyczny choroby (...),
- 3) 21.05.2014 – 12.09.2014 – nr statystyczny choroby (...),
- 4) 15.09.2014 – 16.10.2014 – nr statystyczny choroby (...),
- 5) 22.10.2014 – 09.01.2015 – nr statystyczny choroby (...).

(Dowód : zestawienie zaświadczeń wybranego ubezpieczonego – k. 22, ZUS ZLA – k. 53- akt sprawy (...)

Po zakończonym okresie zasiłkowym powód nie występował o przyznanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych świadczenia rehabilitacyjnego.

(Dowód : zeznania powoda J. K. – k. 81-82 k. 81-82 (00:03:49-00:20:31), okoliczność bezsporna)

W dniu 23 września 2014 roku pozwany zawiadomił Komisję Zakładową (...) o zamiarze rozwiązania umowy o pracę z pracownikiem J. K. bez zachowania okresu wypowiedzenia - z uwagi na upływ 182 dni okresu pobierania zasiłku chorobowego.

Komisja Zakładowa (...) przy (...) w G. nie zajęła stanowiska w powyższej sprawie.

(Dowód : zawiadomienie – k. 68 część B akt osobowych powoda, informacja – k. 69 część B akt osobowych powoda)

Pozwany Pomorski Ośrodek(...)o w G. pismem datowanym na dzień 24 września 2014 roku, doręczonym powodowi J. K. dnia 9 października 2014 roku, rozwiązał z nim umowę o pracę zawartą w dniu 28 lutego 2009 roku bez zachowania okresu wypowiedzenia tj. na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b Kodeksu Pracy.

Jako przyczynę powyższego pozwany wskazał niezdolność pracownika do pracy na skutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego.

Nadto pracodawca podał, iż powód był niezdolny do pracy wskutek chorób w następujących okresach: - 21 lutego 2013 roku do 12 sierpnia 2013 roku (175 dni), - 16 września 2013 roku do 14 listopada 2013 roku (60dni), - 18 listopada 2013 roku do 14 marca 2014 roku (117 dni), - 17 marca 2014 roku do 2 października 2014 roku (200 dni).

Okres zasiłkowy w związku z ostatnim okresem niezdolności do pracy powoda wskutek choroby upłynął w dniu 16 września 2014 roku.

(Dowód: rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia – k. 16, k. 2 i potwierdzenie odbioru - część C akt osobowych powoda, świadectwo pracy – k. 16, odpowiedź ZUS- k. 64, zeznania powoda J. K. – k. 81-82 (00:03:49-00:20:31)

Wynagrodzenie miesięczne powoda J. K. za okres ostatnich trzech miesięcy jego zatrudnienia, obliczone jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wynosiło 4.396,44 zł.

(Dowód : zaświadczenie o wynagrodzeniu – k. 47)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo J. K. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie w oparciu o dowody z dokumentów, których rzetelność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Nadto Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich autentyczności, czy też prawdziwości.

W tym zakresie Sąd miał na uwadze dokumenty zgromadzone w aktach niniejszej sprawy, jak również w aktach sprawy (...)Sądu Rejonowego (...) w G.o zasiłek chorobowy.

Sąd meriti obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka L. S., złożone w sprawie sygn. akt (...) przed Sądem Rejonowym (...) w G.o zasiłek chorobowy z wniosku J. K. z udziałem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.. Świadek wskazał w tym przedmiocie na okoliczności związane z chorobą powoda (oznaczoną symbolem (...)), okresem niezdolności do pracy powoda tj. od dnia 11 września 2014 roku. Nadto wskazał, iż stan stawu kolanowego powodował niezdolność do pracy powoda co najmniej od dnia wizyty tj. 11 września 2014 roku i nie jest możliwe przyjęcie, aby wnioskodawca był zdolny do pracy w dniu wizyty, a niezdolność do pracy powstała kilka dni po wizycie.

Postanowieniem z dnia 14 października 2015 roku (k.80) Sąd na mocy art. art.217§2 k.p.c. w zw. z art.227 kpc oddalił wniosek dowodowy strony powodowej o bezpośrednie przesłuchanie w charakterze świadka L. S., albowiem do wyjaśnienia okoliczności sprawy wystarczające było dopuszczenie dowodu z akt sprawy tutejszego Sąd sygn. akt (...), gdzie świadek złożył wyczerpujące zeznania na okoliczność schorzeń, na które cierpiał powód przed i po 11 września

2014 roku, a zatem objęte również przedmiotem niniejszego postępowania. Zgromadzony zatem materiał dowodowy nie wymagał ponownego jego przesłuchania. Strona powodowa zaś po zapoznaniu się z aktami postępowania (...) nie wniosowała o bezpośrednie przesłuchanie w/w świadka.

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom powoda w części, w której znajdowały odzwierciedlenie w wiarygodnych dowodach. W ocenie Sądu zeznania powoda, co braku ciągłości okresu zasiłkowego objętego sporem, stoją natomiast w oczywistej sprzeczności tak ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją lekarską, pismami ZUS, jak i zeznaniami świadka L. S., a tym samym nie zasługiwały na uwzględnienie.

Przechodząc do rozważań prawnych wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 53 § 1 pkt 1 lit. b Kodeksu Pracy pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Okresy pobierania zasiłku chorobowego określa ustawa o świadczeniach w razie choroby i macierzyństwa.

W tym przedmiocie należy mieć na uwadze, że:

a) ubezpieczony (pracownik) nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego (art. 4 ust. 1 pkt 1 u.ś.p.u.s.) z możliwościami zaliczenia poprzedniego okresu ubezpieczenia w warunkach określonych w art. 4 ust. 2 u.ś.p.u.s. oraz z wyjątkami wyłączającymi wymóg pozostawania w ubezpieczeniu chorobowym przez co najmniej miesiąc (art. 4 ust. 3 u.ś.p.u.s.); także w przypadku niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową lub wypadkiem przy pracy, względnie w drodze do pracy lub z pracy, zasiłek przysługuje od pierwszego dnia ubezpieczenia chorobowego (art. 4 ust. 3 pkt 2 oraz art. 84 u.ś.p.u.s.),

b) okres pobierania zasiłku wynosi do 182 dni, a w przypadku gruźlicy lub niezdolności do pracy w trakcie ciąży - do 270 dni (art. 8 u.ś.p.u.s.),

c) okres niezdolności do pracy, za który przysługuje wynagrodzenie (zob. w szczególności art. 92 k.p.), podlega wliczeniu do okresu zasiłkowego (art. 12 ust. 1 u.ś.p.u.s.).

Zgodnie zaś z art. 9 ust. 2 u.ś.p.u.s. do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa między ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1999 roku (I PKN 350/99, OSNAPIUS 2001, Nr 6, poz. 198) przyczyną rozwiązania umowy na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b kp jest niezdolność do pracy trwająca przez okres pobierania zasiłku, a nie pobieranie zasiłku.

Według tezy 1 wyroku z dnia 20 października 2008 roku (I PK 60/08, OSNP 2010, Nr 7-8, poz. 87) przez użyte w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b wyrażenie "w okresie pobierania zasiłku" należy rozumieć okres faktycznego wypłacania pracownikowi zasiłku chorobowego, chyba że okaże się, iż pobierany zasiłek był świadczeniem nienależnym. Udzielenie urlopu wypoczynkowego pracownikowi niezdolnemu do pracy jest bezskuteczne, nie przerywa zatem niezdolności do pracy.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 roku (I PK 67/04, OSNP 2005, Nr 13, poz. 186) stwierdzono, że z pracownikiem niezdolnym do wykonywania umówionej pracy, który został przywrócony do niej prawomocnym orzeczeniem sądowym, pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b, z uwzględnieniem okresu niezdolności do pracy przypadającego przed datą przywrócenia.

Według wyroku z dnia 6 listopada 2008 roku (II UK 86/08, OSNP 2010, Nr 9-10, poz. 124) terminu "ta sama choroba", użytego w art. 9 ust. 1 i 2 u.ś.p.u.s., nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD-10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy

odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu.

Zgodnie zaś z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 roku (II UZP 7/09, OSNP 2010, Nr 7-8, poz. 93) ustanie „poprzedniej niezdolności do pracy” (art. 9 ust. 2 u.ś.p.u.s.) oznacza ustanie niezdolności do pracy w znaczeniu medycznym.

Nowelizacja znosząca możliwość przedłużenia o 3 miesiące okresu pobierania zasiłku chorobowego (zob. ustawa z dnia 17 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2005 r. Nr 10, poz. 71) wprowadziła w to miejsce przedłużenie okresu, którego upływ uprawnia pracodawcę do rozwiązania umowy, o 3 miesiące pobierania przez pracownika świadczenia rehabilitacyjnego (§ 1 pkt 1 lit. b).

Według wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2007 roku (II PK 263/06, OSNP 2008, Nr 9-10, poz. 128) ochrona stosunku pracy pracownika niezdolnego do pracy wskutek choroby obejmuje okres pierwszych 3 miesięcy pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, choćby pracownik nie mógł wobec pracodawcy wykazać korzystania z tego świadczenia bezpośrednio po okresie pobierania zasiłku chorobowego (art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.).

Nadto z przepisu 53 § 3 kp wynika, że pracodawca nie może rozwiązać umowy o pracę bez wypowiedzenia wtedy, gdy ustala już przyczyna usprawiedliwiająca nieobecność w pracy, a pracownik stawiał się do pracy. Pracodawca nie ma obowiązku rozwiązywania z pracownikiem umowy o pracę po upływie okresów wskazanych w § 1 i 2 tegoż przepisu, zależy to od jego uznania.

Jak trafnie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 1999 roku (I PKN 415/99, OSNAPiUS 2001, Nr 10, poz. 342) zakaz rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia po stawieniu się pracownika do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności (art. 53 § 3 kp) nie ma zastosowania, jeżeli pracownik jest nadal niezdolny do pracy wskutek choroby, a do pracy zgłasza się w celu przerwania biegu okresu uprawniającego pracodawcę do rozwiązania umowy.

Należy także zgodzić się z poglądem wyrażonym w wyroku z dnia 18 kwietnia 2000 roku (I PKN 357/00, OSNP 2003, Nr 2, poz. 40), że odzyskanie przez pracownika zdolności do pracy, pozbawiające pracodawcę prawa do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 kp, musi dotyczyć pracy, co do której uprzednio orzeczono niezdolność jej wykonywania, a nie innej pracy, względnie tej samej pracy, ale w innych warunkach.

Mając powyższe na uwadze Sąd meriti stwierdza, iż wbrew twierdzeniom strony powodowej brak podstaw do przyjęcia, iż pomiędzy kolejnymi zwolnieniami do pracy powód odzyskał zdolność do pracy. Sąd miał na uwadze przede wszystkim zeznania świadka L. S. – lekarza ortopedy, który dokonywał badania powoda w dniu 11 września 2014 roku i jednoznacznie stwierdził, iż niezdolność do pracy powoda datowała się co najmniej od dnia jego wizyty tj. od dnia 11 września 2014 roku. (zeznania złożone w sprawie sygn. akt (...)) W świetle powyższego brak podstaw do uznania, iż w okresie od 13 i 14 września 2015 roku, powód odzyskał zdolność do pracy, a co za tym idzie okres zasiłkowy został skutecznie przerwany. W tym zakresie przyjęć zatem należało, iż niezdolność powoda do pracy trwała nieprzerwanie od dnia 17 marca 2014 roku do dnia 2 października 2015 roku. Z dniem zaś 16 września 2014 roku upłynął 182 dzień okresu zasiłkowego. Bezsprzecznie zatem pracodawca był uprawniony do rozwiązania z powodem umowy o pracę w dniu 9 października 2014 roku. Do tejże daty powód nie stawiał się również do pracy, co stanowiłoby ewentualną przeszkodę do rozwiązania z nim umowy o pracę w tymże trybie.

Reasumując uznać należało, iż powód wykorzystał okres zasiłkowy 182 dni w okresie od 17 marca 2014 roku do dnia 16 września 2014 roku. Fakt stwierdzenia niezdolności do pracy powoda w trakcie badania w dniu 11 września 2014 roku, uprzednio datowanego jako początek już na dzień 8 września 2014 roku, a więc w okresie trwania niezdolności do pracy wskazanej uprzednim zwolnieniem lekarskim, świadczy o tym, że pomiędzy kolejnymi niezdolnościami do pracy powoda, mimo różnych symboli chorób nie występowała przerwa. Sam fakt dokonania korekty zwolnienia lekarskiego

w zakresie daty jego wystawienia tj. od dnia 8 września 2014 roku, na 15 września 2014 roku nie stanowi, iż w okresie 13-14 września 2014 roku, a więc w dni wolne od pracy, powód odzyskał zdolność do pracy.

Tym samym wobec stwierdzenia, iż powód J. K. wykorzystał 182 dni okresu zasiłkowego z dniem 16 września 2014 roku i nie pobierał świadczenia rehabilitacyjnego (bezsprzecznie nie składał wniosku o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego), pozwany Pomorski Ośrodek(...)o w G. był bezsprzecznie uprawniony do rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b Kodeksu pracy.

W zakresie prowadzonych w sprawie rozważań Sąd miał również na uwadze, iż pozew w niniejszej sprawie został przez powoda złożony z przekroczeniem terminu do jego złożenia.

Na uwagę zasługuje okoliczność, iż w sprawie (...) tut. Sądu dokonany został skutecznie zwrot pozwu powoda. (zarządzenie z dnia 14 kwietnia 2014 roku- prawomocne dnia 12 maja 2015 roku- k. 52-53, 56). W tym zakresie Sąd miał bowiem na uwadze, iż powód sprecyzował ostatecznie żądanie w tejże sprawie, z przekroczeniem 7-dniowego terminu na uzupełnienie braków pozwu. Tym samym żądanie powoda w sprawie (...) zostało złożone przez niego dopiero w dacie 10 kwietnia 2015 roku (k. 50-51). Wobec powyższego sprawa została wpisana pod nowy numer. Powód został również o powyższym poinformowany w piśmie z dnia 28 kwietnia 2015 roku (k. 54) w sprawie (...).

W tym zaś zakresie Sąd miał również na uwadze, iż rozwiązanie umowy o pracę zostało złożone powodowi w dniu 9 października 2015 roku.

Zgodnie zaś z treścią art. 264 §2 kp żądanie przywrócenia do pracy lub odszkodowania wnosi się do sądu pracy w ciągu 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia lub od dnia wygaśnięcia umowy o pracę.

Przyjmuje się, iż rozwiązanie umowy jest dokonane skutecznie w stosunku do pracownika w momencie, w którym doszło do niego w sposób pozwalający mu zapoznać się z treścią oświadczenia pracodawcy (art. 61 kpc w zw. z art. 300 kp) W powyższym przypadku doręczenie powodowi oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu z nim umowy nastąpiło w dniu 9 października 2015 roku.

Od tej chwili biegnie zatem termin na wniesienie odwołania do sądu pracy określony w treści art. 264 § 2 kp.

Powód bezsprzecznie nie odwołał się zatem w terminie wskazanym w treści powołanej regulacji.

Wskazać należy, iż powód pozwu w niniejszej sprawie powód złożył skutecznie dopiero w dniu 10 kwietnia 2015 roku (k. 50-51 w sprawie (...)), a więc bezsprzecznie z przekroczeniem powołanego wyżej przepisu.

Podnieść należy, iż terminy z art. 264 kp są zachowane, gdy pracownik najpóźniej ostatniego dnia złoży pozew we właściwym sądzie lub nada w polskim urządzie pocztowym operatora publicznego przesyłkę do tegoż sądu.

Wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 265 §1 kp, jeżeli pracownik nie dokonał – bez swojej winy- w terminie czynności, o których mowa między innymi w treści art. 264 kp, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu. Wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. We wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu. (art. 265 § 2 kp)

Tymczasem powód reprezentowany w niniejszym postępowaniu przez zawodowego pełnomocnika nie wskazał na jakiegokolwiek okoliczności usprawiedliwiające przekroczenie przez niego terminu do złożenia odwołania od rozwiązania umowy o pracę.

Tym samym brak było podstaw do ewentualnego przywrócenia powodowi terminu do złożenia odwołania w sprawie, niniejsze zaś skutkowało przyjęciem złożenia przez powoda pozwu w sprawie również z przekroczeniem art. 264 § 2 kp.

Sąd oddala zatem powództwo, jeżeli pozew został wniesiony po upływie terminów określonych w treści art. 264 kp, których nie przywrócono. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1986, III PZP 8/86, OSNCP 1986, z. 12, poz. 194)

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 56 § 1 kp w zw. z art. 53 § 1 lit. b kp w zw. z art. 264 § 2 kp- powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na mocy art. 98 kpc w zw. z § 11 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 ze zmianami) w zw. z art. 98 § 1 kpc w zw. 108 § 1 kpc.

O powyższym orzeczono w punkcie II wyroku.